

orienterende møde med biskoppen, eller med provsten på biskoppens vegne, enstemmigt udtaler sig for embedets besættelse med en af de tre ansøgere, skal denne ansøger af ministeriet indstilles til at modtage kongelig udnævnelse eller for faste hjælpepræsters vedkommende have ansættelsesbrev udfærdiget i ministeriet. Opnås ingen sådan enstemmig udtalelse, har ministeriet frit valg med hensyn til, hvilken af de tre ansøgere det vil bringe i forslag ved embedets besættelse. Såfremt der er to residerende kapellanier ved kirken, vil første residerende kapellani være at besætte på den anførte måde. Er embedet som residerende kapellan forbundet med et embede som sognepræst for en anden menighed, gælder de anførte regler om besættelsen det næstfølgende embede, uden hensyn til om dette er et residerende kapellani. Der bortses i foranstående helt fra de særlige embeder til betjening af tyske mindretal i de sønderjyske landsdele.“

I tilslutning hertil har man foretaget en af de ændrede regler nødvendiggjort omredaktion i § 35, 1. punktum.

Det af kirkeministeren fremsatte lovforslag havde en noget anden affattelse, idet forslaget ikke indeholdt de bestemmelser, hvorved man har givet menighedsrådene en vis indflydelse ved besættelsen af de under b, 1. punktum, omhandlede embeder. Den således foreslåede begrænsning af menighedsrådenes beføjelser blev fra flere sider anset for at være for vidtgående, og man enedes derfor i det folketingsudvalg, der fik sagen til behandling, om indføjelse i lovforslaget af reglerne om, at pastoratets menighedsråd skal have lejlighed til at udtale sig om, hvilken af tre ansøgere det foretrækker, og at der skal tages hensyn hertil, hvis udtalelsen er enstemmig. Dette blev fastslået i et af ministeren stillet ændringsforslag, hvorved lovforslaget foresloges omredigeret i såvel reel som formel henseende.

I bemærkningerne til lovforslaget anføres:

„Det er ofte fremhævet, at den gældende ordning, hvorefter menighedsrådene skal gøre indstilling om besættelsen af alle præsteembeder med ganske enkelte undtagelser, i adskillige tilfælde viser sig som en hindring for befordring af præster, der i en årrække har gjort tjeneste på Grønland og Færøerne eller i en fri kirkelig institution med virksomhed udenfor riget, hvorved de har været afskåret fra at opnå nærmere kontakt med menigheds kredse